

ATT LEVA DET FANTASTISKA LIVET SOM FRILS EDHOLM

Att pumpa puder en vecka (Val Thorens, Frankrike)

En mycket(!) gammal goding som legat i utkast-mappen alldeles för länge. De där april-dagarna som levererade snö, grymma skidbackar och strålände solsen i överflöd. En vecka i Alperna. För er studenter som har möjlighet att åka med UCPA så kan jag inte rekommendera det nog. Precis som [förra året](#) fick vi så otroligt mycket för pengarna, och minnen som kommer ligga varmt om hjärtat länge.

Och Val Thorens. Vilket ställe det är alltså. Handen på hjärtat kan jag säga att det är den tveklöst bästa och roligaste åkning jag någonsin upplevt. Backarna är verkligen helt magiska, och de tar nästan aldrig slut. Det är en hel labyrint att ta sig an, något som vi inte minst fick erfara när vi i skidhets kastade oss ut första dagen trots en så tjock dimma att man inte såg handen framför sig. Det var på riktigt som att kliva ner i ett glas mjölk. Ganska läskigt, potentiellt farligt och sådär typiskt när skidabstinensen hunnit bli alltför stor.

Redan där, i dimman, drog jag veckans första vurpa. Ni vet kanske hur det är när man bara vill "glida på" och njuta av de första åken? Ja, låt oss säga att jag inte var så uppmärksam på något annat än just det. Att få glida på. Jag missade därför vinkningarna menade som varning och drog rakt ut i djupsnön. Skidorna tog tvärstopp medan jag fortsatte. Och med hela gruppen vänner samlad som publik gjorde jag en fantastiskt ograciös, framstupa snöängel. Kvar blev bara det dova "poffet" följt av ett vitt, pudrigt moln. En sådan start på veckan hade vi. Jag bjöd på den.

Det tog på riktigt över hundra försök för oss att få till en bild där Daniel inte blundade när vi stod på den snuskiigt blåsiga toppen. Vi kämpade länge och väl, för att uttrycka det milt. All cred till Hannes som aldrig ger upp hoppet om oss när det kommer till bilder. Och visst är det vackert där uppe. Sådär slående vackert att man tappar andan för en kort stund. Omöjligt att inte älska.

Det är verkligen ett grymt roligt gäng vänner vi har runt oss. Människor som aldrig är komplicerade eller svåra, utan som alltid tacklar alla situationer och gör upplevelser till de bästa utifrån förutsättningarna. Förmodligen en av grundstenarna till att vi alltid skrattar och alltid trivs ihop.

Och just denna resa blev lite extra speciell då vi valde att öppet berätta om knodden. Det kändes egentligen för tidigt, där i vecka 8-9, men en vecka boendes tillsammans skulle bli helt odärlig om vi höll det hemligt. Att ljuga ihop en story kändes inte heller bra – så vi droppade istället nyheten. Med facit i hand var det ett alldeles lysande val. Delad glädje är verkligen dubbel glädje, och oavsett om allt hade gått åt fanders sen så hade de stöttat oss i vått och torrt. Nu kunde vi istället skratta gemensamt åt när mina termobrallor inte längre gick att stänga (och snudd på spräcktes) och när jag varje dag dreglade obehärskat över den megastora ostbricken (som var allt annat än preggoanpassad). För att inte nämna den gången vår tranare helt missat bebis-grejen och försökte suppa mig under bordet. Eller den gången när de hittade mig gömd i sängen, där jag desperat försökte stilla mina cravings genom ett paket torra kex och vilda fantasier om allt gott man kunde haft på dem. Dessutom såg alla till att servera mig med så många glassar som jag önskade. Alltså, bara det gjorde det ju värt "besväret" att berätta för tidigt. Veckan bjöd på några av mina mer ovärdiga stunder kan vi väl säga, och de kändes himla fint att alla förstod och stöttade även det.

Foto: Hannes Sandahl

Det enda som egentligen inte toppade den där veckan var hemresan. När man efter en veckas fantasivärld ska ta sig an en 27 timmar lång bussresa hem känns förutsättningarna för att det ska bli roligt inte direkt guld. Att då dessutom vakna upp på morgonen och uppleva sitt livs värsta baksmälla gör inte saken bättre. Nu var det dock inte frågan om en baksmälla i mitt fall, då jag gått och lagt mig sådär vid 22-tiden och inte druckit en droppe alkohol, utan bara känslan av det. Alla andra som hade festat loss mätte helt okej, alla utom Hannes. Vi låg klubbade som två utslitna trasdockor och kunde för allt i världen inte förstå vad som hade hänt. Sedan föll polletten ner. Influensa. På självaste hemresedagen hade vi åkt på en influensa från helvetet (jag skojar inte). Feberfrossa samt att varenda liten muskel, led och nerv i kroppen gjorde ont. Som bonus la jag på en touch av preggoillamående. Absolut succé. Det är där någonstans som jag tappar hoppet, skrattar åt eländet och konstaterar att "nu är botten nådd och det kan tåmetusan bara bli bättre".

... Man ska aldrig aldrig aldrig yttra de orden. Aldrig.

Sent på kvällen packade bussen ihop och vi fick ta omvägen in förbi en verkstad. Det skulle preliminärt ha tagit 30 minuter att åtgärda felet. 1,5 timme senare hade vi fortfarande inte rullat ut från verkstadsgolvet. Jag ville lägga mig i ett hörn, rulla ihop till en vaggande boll och storböla. Noll överdrift. När vi kom hem och jag läste upp ytterdörren bokstavligen stortjöt jag av lyckolättnad.

Men trots en vidrig bussresa hem kan det inte ta udden av glittret över den veckan. Ren magi ut i fingerspetsarna.

HON MED PENNAN I HAND

Skrattfrälst, fladdrig resefågel och student på 22 jordsnurr. Lyckligt gift med tonårskarleken och väntar med spänning på lilla frö (bf. nov). Arbetar lite för mycket, har lite för många projekt igång och har noll tålamod när något väl startats. Och jag finner livet vara oändligt vackert, precis såhär.